

Promille

Promille is een gedeeltelijk op waarheid gebaseerd verhaal. De namen van personen zijn veranderd en gebeurtenissen en details zijn aangepast om herkenning te voorkomen en het verhaal de nodige spanning te geven.

Met dank aan 'Angela' en haar moeder die hun verhaal met ons wilden delen. Er is moed voor nodig om je fouten onder ogen te zien, kracht om het vertrouwen terug te vinden en karakter om het leven weer op te pakken.

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv, Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Helen Vreeswijk

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Foto omslag: © Stephen Carroll / Arcangel Images

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2843 9
D/2013/0034/218
NUR 285

HELEN
VREESWIJK

Promille

Manteau

1

Al vijftien jaar lang was De Roze Kaketoe het populairste danscafé van de omgeving bij de jeugd. Niet omdat het pand en zijn inrichting de fantasie prikkelden door allerlei vernuftige en moderne hoogstandjes. Integendeel, het interieur was eerder eenvoudig en voorspelbaar: houten vloeren en een lange gepolijste bar. Aan de muur hingen blauwe neonreclames en ingelijste lp's van artiesten die de meeste jonge bezoekers zelfs niet kenden. De statafels stonden in een halve cirkel rond de dansvloer en langs de wanden stonden smalle banken, bekleed met donker kunstleer. Het was meer de beveiliging, of beter gezegd het gebrek aan beveiliging, wat de tent zo aantrekkelijk maakte. Er werd nauwelijks naar identiteitsbewijzen gevraagd, en dat lokte de nodige tieners naar het feestgedruis. Op een zaterdagavond in mei zat het danscafé De Roze Kaketoe, zoals elke zaterdagavond, weer stampvol. De achterdeuren stonden open. Het was er benauwend warm, maar dat leek de feestgangers niet te storen. Gekleurde lichtstralen waaierden de ruimte door. De lichtstralen bleven enkele

minuten boven de dansvloer hangen om daarna via het plafond te verdwijnen in het niets. ‘Angie, Angie, Angie...’ Het gejoel zweepte de gemoederen op. Angela stak grijnzend haar vinger in de lucht om haar publiek duidelijk te maken dat ze kregen waar ze om vroegen. Ze gooide haar hoofd achterover en zette het glas aan haar lippen. Met verhitte gezichten dromden de toeschouwers om het meisje heen. Ze klaptten in hun handen om het ritme aan te geven. Steeds sneller en sneller. Bulderend gelach, schreeuwende stemmen. ‘Angie, Angie...’ Angela wiegde met haar heupen op de maat van het gejoel terwijl het geelblonde vocht langs haar kin op haar borst droop en haar T-shirt doordrenkte. Het was haar vierde glas al dat ze, tot groot vermaak van haar vrienden, naar binnen klokte. Het gejoel zwol aan toen het laatste restje bier haar keel binnengleed. Angela stak triomfantelijk het glas in de lucht en probeerde tegelijkertijd krampachtig het zuur dat in haar keel omhoog golfde weg te slikken. Haar knieën knikten en leken het te gaan begeven. Ze greep zich vast aan de breedgeschouderde knul die tegenover haar stond. Hij legde zijn hand op haar kont en keek zijn vrienden aan alsof hij zojuist de hoofdprijs in de wacht had gesleept. Slikkend toverde Angela een gemaakte glimlach op haar lippen. De zaal begon te tolleren en haar benen leken wel van rubber. Een nieuwe lading zuur kroop in haar slokdarm omhoog en ze sloeg paniekerig haar hand voor haar mond om te voorkomen dat het er uitkwam. Ze probeerde zich los te rukken, maar de jongen was niet van plan om zijn prijs zonder slag of stoot op te geven. ‘Blijf nog even, Angie’, fleemde hij. Hij greep haar arm vast en op dat

moment ontsnapte een lading braaksel tussen haar vingers. Met een schreeuw van afgrijzen brak de kring open en Angela strompelde weg. Het braaksel sijpelde langs haar handen omlaag en ze kreunde van ellende. Handen duwden haar in de richting van de hal. Ze botste tegen een van de statafels en verloor bijna haar evenwicht. Ze zocht steun bij een pilaar en voelde een volgende lading zuur opkomen. Een hand greep haar vast en trok haar mee de toiletruimte in. Angela zakte door haar knieën en het braaksel belandde in de toiletpot. Water vermengd met urine spatte op in haar gezicht. Haar maag trok opnieuw samen en nog een lading kots plonsde in het water. 'Ik ga dood', jammerde ze en ze probeerde haar natte haren uit het toilet te vissen. Ze liet haar hoofd rusten op de rand van de toiletpot en probeerde weer bij haar positieven te komen. Ze had zich laten opfokken. Ze beet nijdig op haar lip. Het was allemaal de schuld van Fred, met zijn idiote spelletjes. Hij had beweerd dat hij meer kon drinken dan een meisje en Angela wilde zich niet laten kennen. Maar Fred was pas rond twaalfen aangekomen en zij had dan al enkele mixjes op. Logisch dat hij na vier biertjes nog rechtop stond. Puffend en slikkend haalde ze adem. 'Angie, gaat het?' Angela wapperde met haar hand als teken dat ze met rust gelaten wilde worden. 'Ik kom zo', gromde ze. De deur sloeg dicht en de geluiden verstomden. Na vijf minuten kwam ze trillend overeind, ze schuifelde naar de wastafel en draaide de kraan open. Met een zucht bestudeerde ze haar gezicht in de spiegel. Haar mascara was uitgelopen en had grillige lijnen over haar gezicht getrokken. Met de mouw van haar shirt veegde ze het zwart van haar

wangen. Ze liet het koude water over haar polsen stromen en plensde een handvol in haar gezicht. Gulzig dronk ze wat water uit de kom van haar hand. Daar knapte ze iets van op. Ze leunde met haar rug tegen de muur en sloot haar ogen. De misselijkheid trok weg en langzaam stabiliseerde haar hartslag zich. Nog vijf minuten, hield ze zich voor. Dan voelde ze zich weer als vanouds. Waarom liet ze zich toch telkens weer gek maken? De avond was net begonnen en ze stond nu al te tolleren op haar benen. Misschien moest ze het een paar uurtjes rustig aan doen en alleen nog spa drinken. Ze kon vanavond niet bij Rianne blijven slapen, wat betekende dat ze naar huis moest. En daar kon ze niet dronken aankomen. Haar ouders gingen beslist door het lint. De ouders van Rianne maakten er nooit een probleem van als ze dronken was. Zij begrepen tenminste dat jongeren zich wel eens wilden uitleven. Maar haar ouders waren zo bekrompen. Een jointje, alcohol en zelfs roken was bij haar thuis taboe. Waarschijnlijk kwam het ook door hun werk. Haar vader was politieagent en haar moeder werkte in het ziekenhuis als verpleegkundige. Ze werden dagelijks geconfronteerd met comazuipers, junks, baldadige vechtersbazen en dealers op parkeerterreinen. Maar voor Angela was het een kwestie van vertrouwen. Zolang ze het onder controle had, was er niets aan de hand. Het was toch normaal dat ze op haar leeftijd plezier wilde maken? Niemand uit haar vriendenkring had ouders die daar moeite mee hadden. Vooral haar moeder behandelde haar als een klein kind. Verontwaardigd inspecteerde Angela voor de laatste keer haar make-up en trok toen de deur open. In de

hal voelde ze de kou via de openstaande deuren binnenwaaien. Ze weifelde en stapte naar buiten. Ze hief haar hoofd omhoog en liet de wind door haar donkerblonde haren spelen. Hoorbaar snoof ze de frisse lucht naar binnen. 'Gaat het?' Freek stond plotseling naast haar en legde zijn arm rond haar schouder. Geïrriteerd schudde ze het gewicht van zich af. Ze mocht Freek niet. Hij was rond de dertig en had halflang haar dat meestal in een staart gebonden zat. Hij reed in een dure BMW en was op bijna elk feestje wel aanwezig, waarbij hij met zijn machogedrag indruk probeerde te maken op de meisjes.

'Nou even niet!' snauwde Angela en automatisch zette ze een stap opzij. Ze wankelde en hij lachte.

'Doe niet zo onaardig. Volgens mij heb je te veel gedronken.'

'Dat klopt! Ik heb de hele boel ondergegotst dus als je het niet erg vindt... Ik ben liever even alleen.'

'Moet ik je naar huis brengen?'

'Nee, laat me nou maar. Het komt vanzelf wel goed.'

Hij grijnsde zijn spierwitte tanden bloot. 'Je kunt ook bij mij overnachten. Ik heb nog wel een logeerkamertje vrij.'

'Ik dacht het niet.' Ze draaide haar hoofd weg.

'Moet ik iets te drinken voor je halen?'

Met een zucht keek ze hem aan. Zijn gedram begon haar te irriteren en toen hij dichterbij kwam gaf ze hem een duw.

'Sodemieter op.'

'Angie?' Gino verscheen in de deuropening en keek Freek onderzoekend aan. 'Kom je of blijf je liever buiten?'

Haar gezicht klaarde op. 'Nee, ik ga met je mee.' Ze stak haar arm door die van Gino en liep wat onvast met hem mee de

feestzaal in. Ze werd toegejuicht.

Triomfantelijk keek Fred haar aan. 'Ik zei toch dat ik van je zou winnen?'

'Ik ben geen bierdrinker', schoot Angela in de verdediging. 'Ik word kotsmisselijk van bier. Ik heb liever een Bacardi Breezer of een mix.'

'Wijvendrank', vond Fred en hij kreeg joelend bijval van de rest.

'Tuurlijk. Ik denk dat jij na twee Bacardi's al omvalt', pareerde Angela.

'Wedden van niet?'

Uitdagend stak Angela haar kin in de lucht. Deze weddenschap ging ze met gemak winnen. Fred wapperde met zijn hand door de lucht. 'Vincent, haal even twee Breezers.'

2

‘Dames eerst’, grijnsde Fred terwijl hij het glas met Bacardi van Vincent overnam.

‘Doe niet zo lullig.’ Gino gaf Fred een stomp op zijn bovenarm. ‘Laat haar even bekomen. Jij eerst.’

Fred haalde nonchalant zijn schouders op en nam een flinke slok. Zijn gezicht betrok toen het zoete goedje naar binnen gleed en afkeurend maakte hij een smakkend geluid. ‘Gatver, het is net suikerwater.’ Angela deed een schietgebedje en hoopte dat haar maag niet zou protesteren. Ze nipte voorzichtig aan haar Breezer. Het smaakte prima. Ze lachte, nam een teug en keek Fred toen afwachtend aan.

‘Kom op, man’, spoorde Vincent zijn vriend aan. ‘Nog een paar slokken.’ Fred kreeg een por van een van de jongens die achter hem stond. ‘Drink op.’

‘Rustig maar’, bromde Fred geïrriteerd. Fred was met zijn eenentwintig jaar de gangmaker van de groep. Een echte lefgozer. Hij was altijd van de partij als er iets te beleven viel en zijn ideeën waren soms wat gewaagd en ondoordacht. Maar dat maakte hem juist zo geliefd bij zijn vrienden. Hun

groepje bestond uit zes jongens en twee meisjes, waaronder Angela. Fred wist precies hoe hij haar moest bespelen om haar zo ver te krijgen dat ze aan zijn weddenschappen deelnam. En liever haar dan een van zijn vrienden, want met Angela was de kans veel groter dat hij de weddenschap zou winnen. Dat zij daarvoor wel het onderspit moest delven, zag hij niet als een probleem. Fred rechtte zijn rug en sloot zijn ogen terwijl hij de inhoud van zijn glas achteroversloeg. Er klonk gejuich en handen sloegen prijzend op zijn schouder. Het was nu de beurt aan Angela. Er speelde een uitdagende glimlach om haar lippen. Ze wachtte tot de gemoederen bedaard waren en dronk toen langzaam haar glas leeg. ‘Kinderspel, mietje’, riep ze. Fred klemde zijn kaken op elkaar en bestelde twee nieuwe drankjes. Vanuit zijn ooghoeken observeerde hij zijn vriendin. Haar gezicht was rood en ze stond behoorlijk onvast op haar benen. Hoeveel kon ze nog incasseren? Eén, hooguit twee glazen en dan ging ze neer, schatte hij. Dat was te hopen, want de Bacardi viel hem zwaar. Hij had het beter bij bier kunnen houden. Misschien kon hij wat smokkelen. Hij hief lachend zijn glas in de lucht, sloeg Vincent vriendschappelijk op de arm en begon toen luidkeels het volkslied te zingen. De groep deed uit volle borst met hem mee. ‘Wilhelmus vahan Nahassouwen, ben ik van Duihuitsen bloed.’ Fred zwaaide met zijn glas door de lucht en het vocht vloog in het rond. Dat was weer een slok minder. De Bacardi sijpelde langs zijn hand omlaag. ‘Wilhelmus...’ Hij wankelde en hield zijn glas schuin. Het glas was nog voor de helft gevuld en hij zette het snel aan zijn lippen, voordat de anderen zijn geslepen trucje door

hadden. Morsend dronk hij zijn glas leeg en hij proestte toen de Bacardi in zijn kraag gleed. 'En dat was glas twee', schalde hij door de zaal. Hij hoste samen met Rogier en Ed de dansvloer over. Zijn hoofd bonkte en hij kreeg het zo warm dat zijn rug doornat werd. Angela staarde in haar volle glas. 'Geef het nou maar op', probeerde Gino met een bezorgd gezicht haar glas af te pakken.

'Bemoei je er niet mee', snibde Angela met een dikke tong. Ze wilde hem wegduwen maar sloeg mis. Met een snel gebaar veegde ze haar natte haren uit haar gezicht. 'Ik weet wat ik doe. Ik ben de kampioen van... van dinges... en ik ga dit winnen, stelletje fuckers.' Ze stak haar tong uit naar het hossende drietal en nam een slok. Hysterisch begon ze te lachen. 'Wat een... troep... Wilhelmus van Nasi...houwen...' Ze sloeg de inhoud van haar glas in een slok achterover en zakte toen door haar knieën. Het glas gleed uit haar handen en onhandig probeerde ze zich aan de rand van de tafel vast te klampen. Ze gilte en de tafel wankelde onder haar gewicht.

'Shit...' Gino greep haar vast en hield haar recht. 'Pas je op?' 'Ik voel me...' Ze probeerde weer op eigen benen te staan, maar ze leek wel verlamd. Haar armen, haar vingers, voeten, benen. Heel haar lichaam weigerde dienst. In de verte hoorde ze het gelach en geschreeuw. Haar ogen draaiden weg en haar hoofd klapte achterover tegen Gino's borst. Als een lappenpop gleed ze uit zijn handen en ze belandde op de grond.

'Angie? Angie...' Gino knielde naast haar neer en tikte voorzichtig met zijn vlakke hand op haar wang. 'Angela!' Hij

trok haar wat overeind en duwde de nieuwsgierige toeschouwers die zich om hem hadden verzameld weg. 'Vincent, help even.' Vincent greep Angela's enkels vast en tilde haar enkele centimeters op. 'Is ze out?' Fred begon te joelen en stak zijn handen in de lucht. 'Johooo, wat is die Angie stil, wat is die Angie stil', zong hij luid. Er werd gelachen terwijl Vincent en Gino het slappe lichaam naar de gang sleepten. 'We leggen haar bij de deur, dan krijgt ze wat frisse lucht', brulde Gino boven het feestgejoel uit. Hij schrok toen Angela's hoofd op de grond bonkte. 'Til haar wat hoger op, eikel', schreeuwde Gino. 'Ze is loodzwaar', gromde Vincent terug. 'Leg haar op de houten bank naast de garderobe', opperde Rogier die achter het tweetal was aangelopen. 'Wacht maar even...' Hij schoof een rij helmen opzij, omklemde Angela's heupen en trok haar lichaam op de bank. 'Hier ligt ze goed. Wie blijft er bij haar?' 'Hoezo?' Afkeurend keek Vincent Gino aan. 'Ze kan hier best alleen blijven. We komen om de beurt kijken hoe het met haar is. Ik heb geen zin om voor babysit te spelen.' 'Dat kan makkelijk', vond Rogier ook en hij knikte met zijn hoofd in de richting van de zaal. 'Kom nou maar. Je doet net alsof het de eerste keer is dat ze *out* gaat. Ze moet even bijkomen.' Met tegenzin volgde Gino zijn vrienden naar de zaal. 'Hé!' Freek greep Vincent bij zijn arm. 'Hoelang ligt Angela al in de hal?' Vincent haalde zijn schouders op. 'Dat moet je aan Gino vragen. Hij houdt haar in de gaten', schreeuwde hij hem in

het oor.

Freek zocht in het rond en vond Gino op de dansvloer. Hij beende op Gino af. 'Angela is nog steeds buiten westen. Hoe lang ligt ze daar al?'

'Ik ben een kwartier geleden gaan kijken en toen leek alles oké. Hoezo?'

'Alles leek oké? Jullie dumpen haar in de gang en dan is alles oké? Waarom hebben jullie de manager er niet bijgehaald? Ze heeft een arts nodig.'

Gino fronste zijn wenkbrauwen. 'Nee, man. Dan komt ze in de problemen!'

'Ze zit waarschijnlijk al in de problemen. Mooie vriend ben jij!' beet Freek hem toe. Hij draaide zich om en stak de dansvloer over. Gino trok aan zijn T-shirt en probeerde hem te stoppen. Maar Freek was sterk en sleurde de jongen met zich mee terwijl hij zijn telefoon uit zijn broekzak viste.

'Wat ga je doen?' schreeuwde Gino met een verhit gezicht. Pas in de hal liet hij Freek los.

'Iets wat jullie al veel eerder hadden moeten doen. Een ambulance bellen.'

'Doe normaal, man. Er is niets aan de hand. Ze komt zo weer bij.'

'Hoe lang ligt ze hier al?'

Gino trok nerveus met zijn mond en keek naar zijn vriendin die nog in dezelfde houding als ze haar hadden achtergelaten op het bankje lag. 'Een halfuurtje, een uurtje?'

'Echt niet. Volgens mij ligt ze hier al langer.' Freek tikte op haar wang, maar er kwam geen reactie. Hij veerde overeind toen hij plots een vrouwenstem in zijn oor hoorde. 'Ja, met

Freek de Lang. We hebben een ambulance nodig.’
Gino trok wit weg en rende de hal uit, de zaal in. ‘Fred!
Vincent... Rogier... Ed!’ Paniekerig keek hij in het rond. Hij
moest die kerel stoppen. Waar waren zijn vrienden gebleven?

3

Gino en zijn vrienden stonden vijandig in een kring rond Freek. 'Wat doe jij nou, eikel?' Fred gaf Freek een duw. 'Waar bemoei jij je mee?'

'Moet jij geen kleine meisjes versieren?' blafte Ed, die behoorlijk aangeschoten was. Hij greep Freek vast aan zijn T-shirt.

'Doe effe rustig', suste Freek. Hij wrong zich los. Freek was op zijn hoede. De jongens waren dronken en er was weinig voor nodig om hen over de rooie te doen gaan. Waarschijnlijk zou hij er twee kunnen vloeren, maar dan hield het ook op. Hij zou dit gevecht verliezen. 'Je ziet toch dat ze hulp nodig heeft. Kijk dan toch!' Hij wees naar Angela. 'Hebben jullie nog nooit van comazuipen gehoord?'

'Wat nou, comazuipen!' Fred keek over zijn schouder naar de bank. 'Je ziet toch dat ze slaapt.'

'Maak haar dan wakker?' daagde Freek hem uit. Fred duwde Ed opzij en liep met grote passen naar de bank. 'Angie.' Hij brulde hard in haar oor en schudde aan haar schouder. Haar hoofd bonkte tegen de muur en Freek greep in.

‘Voorzichtig! Ze is buiten westen. Waarom doen jullie zo moeilijk? Laat de arts gewoon naar haar kijken en als er niets aan de hand is, kan ze gewoon verder haar roes uitslapen.’

‘Laat maar komen. Waar is die arts?’ Ed keek met een verhit gezicht om zich heen. ‘Waar is ‘ie dan?’ Er stopte een ambulance voor de deur en een verpleegkundige stapte uit. ‘Daar zal je hem hebben’, zei Freek en hij liep naar buiten. Opstandig keken de jongens van uit de hal toe hoe Freek de verpleegkundige aansprak.

‘Klootzak!’ snoof Fred. Freek duimde over zijn schouder en de man in witte jas tilde een koffer uit de auto. Hij kwam binnen, negeerde de jongens en boog zich over Angela heen. ‘Jongedame, kun je me horen?’ Hij haalde een penlight uit zijn zak en trok een van de oogleden op. Het licht scheen in haar pupil maar er kwam geen reactie. ‘Jongedame?’ De man vloekte. ‘Die ligt in coma...’

‘Ze heet Angela. Angela Vantichelen’, stamelde Gino nu toch ontdaan.

De bewoners van de flatwoning aan de Breitnerstraat waren in een diepe slaap verzonken toen de telefoon op het nachtkastje tot leven kwam. De kop van de hond aan het voeteneinde kwam met een ruk omhoog. Het duurde even voordat het licht aansprong en de man des huizes mopperend uit zijn kussens overeind kwam. Zijn hand schoot naar het nachtkastje en graaide de hoorn van het toestel. ‘Vantichelen’, gromde hij slaperig in de hoorn. Zijn vrouw trok mompelend het dekbed over haar hoofd en draaide hem nukkig de rug toe. Ze kon er maar niet aan

wennen dat hij voor zijn werk te pas en te onpas opgebeld werd. Zelfs midden in de nacht, alsof de nood zo hoog kon zijn. ‘Wat zegt u?’ Ze hoorde zijn stem trillen. De hond begon onrustig te draaien, alsof hij onraad had geroken. Mevrouw Vantichelen veerde geschrokken overeind en keek haar man met bange ogen aan. ‘Nee, natuurlijk... We komen er direct aan.’ Hij knalde de hoorn terug op de houder en wreef met zijn hand over zijn gezicht.

‘Is er iets met Angela?’ wilde Bianca weten.

‘Ze is in het ziekenhuis. Eerste Hulp.’ Zijn antwoord leek van ver te komen.

‘Nee!’ In paniek schopte Bianca de dekens van zich af en sprong uit het bed. De hond begon te blaffen en draaide rondjes om het tweetal heen. ‘Heeft ze een ongeluk gehad? Ze leeft toch nog wel?’

‘Ja. Dan had ik toch wel anders gereageerd’, snauwde hij haar toe. ‘Trix, houd je kop. Af!’ Pieter greep de hond in zijn nekvel en schudde hem door elkaar. ‘Doe rustig. Ga liggen.’ Trix sprong op het bed, maar hij was niet van plan om te gehoorzamen. Als bevroren bleef hij in het midden van het bed staan en bekeek het zenuwachtige gedrag van zijn twee baasjes.

Bianca zocht haar kleding bij elkaar. ‘Wat hebben ze gezegd?’

‘Ze heeft te veel gedronken en is onwel geworden.’ Zijn handen trilden toen hij zijn shirt over zijn hoofd trok en een spijkerbroek aantrok.

Bianca vloekte. ‘Te veel gedronken? Wat bezielt die meid? Je laat de teugels wat vieren en ze gaat direct los.’ Ze zocht naar haar kousen en vond er maar een.

‘Ik hoop dat ze er goed ziek van is, dan leert ze dit soort puberale acties wel af.’ Pieter keek op zijn horloge: half drie. ‘Laat die sokken nou maar zitten,’ snauwde hij, ‘we gaan!’ Trix sprong van het bed en rende de slaapkamer uit. Nerveus volgde Bianca haar man. In de gang duwde ze de hond uit de weg, trok een jas van de kapstok en knalde de deur achter zich in het slot. Pieter wachtte ongeduldig op haar bij de lift. ‘Mens, schiet toch op.’ Afkeurend schudde hij zijn hoofd. Ze stapten in en foeterend beukte hij op het bedieningspaneel. ‘Er is altijd wat...’ De lift zoefde langs de etages naar beneden. De deur schoof open en Pieter beende naar buiten. ‘Ik moet over drie uur op mijn werk zijn. Daar gaat mijn slaap.’ Ruw duwde hij de sleutel in het slot en opende het portier van zijn zilvergrijze Volvo. ‘Lekker belangrijk’, reageerde zijn vrouw nu ook geïrriteerd. Pieter snoof door zijn neus. ‘Ik werk niet in een pretpark. Ik heb een zware dienst van maar liefst negen uur voor de boeg en dat lukt niet als je gammel bent. Ik heb ook mijn nachtrust nodig.’ Met hoge snelheid reed de Volvo het parkeerterrein af. ‘Je vergeet je lichten’, zei Bianca zacht. Ze had spijt dat ze haar bezorgdheid op hem had afgereageerd. ‘Ja, ja...’ Pieter draaide de verlichting aan en trok aan het stuur. De auto sneed door de bocht en op het rechte stuk schoot de naald van de snelheidsmeter in de hoogte. Het was tweeëntwintig minuten rijden naar het Piasiacziekenhuis in de Beethovenlaan. Het was een vijfentwintig verdiepingen tellend bouwwerk, omringd door een immens groot parkeerterrein. Pieter parkeerde de auto voor de ingang van

de spoedafdeling. Bianca was als eerste uitgestapt. Ze holde naar binnen en liep rechtstreeks naar de afdeling waar haar dochter was binnengebracht. Dit keer was ze hier niet als verpleegster maar als een bezorgde moeder, op weg naar haar kind dat waarschijnlijk huilend en bibberend op haar lag te wachten.

‘Bianca!’ Een bekende stem deed haar stoppen. ‘Angela ligt in kamer 104.’

Bianca draaide zich naar haar collega. ‘Kamer 104? Is ze opgenomen?’

Gerda Lagerwei knikte. ‘Wim Verstraten heeft haar onderzocht. Hij wacht boven op je.’

‘Ze ligt op de eerste etage. Kamer 104’, riep ze naar haar man, die haar ondertussen had ingehaald. Het tweetal vloog de trap op en kwam buiten adem in de kamer aan. Het bleke gezicht van Angela stak boven de dekens uit. Haar ogen waren gesloten en ze zag er breekbaar en klein uit. Bianca deed haar best om niet in snikken uit te barsten. Ontzet en verslagen fluisterde ze Angela’s naam. Ze drukte teder een kus op haar klamme voorhoofd en rook onwillekeurig de alcohol.

‘Bianca, Pieter...’ Wim Verstraten verscheen in de deur-opening. Hij legde zijn hand op Bianca’s rug. ‘Loop even mee naar de administratie’, fluisterde hij. ‘Straks maken we de patiënten wakker.’

‘Waarom is ze opgenomen?’ wilde Bianca weten terwijl ze de man als een krab zijdelings naar de gang volgde. De arts sloot de deur en liet zich achter het bureau op een stoel zakken. Hij wees naar de twee stoelen voor hem en wachtte

tot Bianca en Pieter hadden plaatsgenomen.

‘Angela is buiten bewustzijn bij de eerstehulppost binnengebracht. Ze heeft een alcoholvergiftiging en we hebben haar maag leeggepompt.’ Hij laste een pauze in om zijn woorden te laten bezinken.

‘Een alcoholvergiftiging?’ Pieters mond viel open.

‘Hoe lang drinkt jullie dochter al?’

‘Dit is de eerste keer dat ze dronken is’, stamelde Bianca. ‘Ze drinkt nooit alcohol. Met kerst mocht ze een keer met ons meedrinken, maar...’ Ze zocht steun bij haar man.

‘Dit kan niet’, beweerde hij. ‘Hebben ze geen rotzooi in haar drankje gegooit? Van een te hoge dosis GHB raak je aardig bedwelmd.’

‘Nee, er is hier geen sprake van drugs. Ik heb haar onderzocht en ze heeft zich zonder twijfel bewusteloos gedronken.’

‘Bewusteloos...’ stamelde Pieter ontdaan.

‘Ik heb haar een slaapmiddel toegediend’, ging de arts verder met zijn uitleg. ‘Ze is stabiel. Ik heb haar bloed laten onderzoeken en daaruit bleek dat haar leverwaardes behoorlijk verhoogd waren. Morgen doe ik nog wat extra onderzoek aan de lever, de slokdarm en de maag.’

Verbijsterd staarde Bianca haar collega aan. ‘Een lever-, darm- en maagonderzoek? Is dat niet erg drastisch? Je denkt toch niet dat ze na een avondje stappen orgaanbeschadiging heeft opgelopen?’

‘Nee, maar ik denk dat dit niet haar eerste alcoholervaring is. Haar bloeddruk is aan de hoge kant en...’ Uit de mond van Wim Verstraten ontsnapte een misprijzende zucht. ‘Bianca,

ik hoef jou toch niet uit te leggen hoe de standaardprocedure van dit ziekenhuis is met betrekking tot alcoholvergiftiging?’ Zijn woorden kwamen hard aan. Verward schudde Bianca traag haar hoofd en ze bracht haar hand naar haar mond. Haar ogen vulden zich met tranen en haar schouders schokten. ‘Ze is pas vijftien!’ stamelde ze bijna onhoorbaar. Ze brak in duizend stukjes en begon te snikken. ‘Ze is pas vijftien’, herhaalde ze. ‘Ze is nog een kind. Mijn kind.’

4

Woensdag 14 april 2010 betekende voor Angela het begin van een nieuwe vriendschap. Het was aangenaam warm voor de tijd van het jaar. Angela had haar jas rond haar heupen geknoopt en liep samen met Melanie door het park naar huis. Melanie zat bij haar in de klas en ondanks hun verschillende interesses konden ze het goed met elkaar vinden. Angela had in het weekend een dressuurwedstrijd gereden en ze vertelde vol passie over haar tweede plaats. Ze liepen over het zandpad dat zich door het Beatrixpark slingerde, langs het grote meer, het grasveld en de skatebaan. Het tweetal nam gewoonlijk een andere route. Sinds de verkrachting van een jonge vrouw hadden hun ouders het park als no-gozone bestempeld. De route om het park heen was hooguit tien minuten langer, maar vandaag was het een noodgeval. De twee vriendinnen hadden staan treuzelen op het schoolplein waardoor ze later waren dan anders. Melanie moest naar de muziekles en haar docent duldde geen laatkomers, dus besloten de meisjes dat ze het opgelegde verbod voor deze ene keer konden negeren. Een

groep jongeren die in het gras voor de skatebaan zat keek nieuwsgierig op toen het tweetal aan kwam lopen. Angela voelde hun blikken op haar huid branden en enigszins opgelaten deed ze alsof ze het niet merkte. Het was een groep van zes jongens en een meisje. Er werd iets geroepen maar ze verstond het niet. Als ze maar niet op ruzie uit waren... Angela's hart bonsde in haar keel. 'Dat meisje zit bij ons op school', fluisterde Melanie. 'Het schijnt een gemeen kreng te zijn.' Melanie draaide snel haar hoofd weg toen het 'kreng' haar aankeek. Er werd gelachen en het meisje stak haar hand op en wenkte. Angela deed alsof ze het niet zag. 'Hé, jij...' De jongen met de bakkebaard sprong lenig op en liep op hen af. Angela schatte hem rond de achttien, negentien jaar oud. Hij was knap, heel knap en Angela deed haar best om haar interesse te maskeren. 'Rianne vertelde dat jullie bij haar op school zitten. Kom effe chillen.' De sigaret in zijn mondhoek bewoog mee bij elk woord dat hij zei.

'Ik moet naar de les', wees Melanie het voorstel af. 'We hebben echt geen tijd. Misschien een andere keer.' Angela trok met haar mondhoeken. De spelbreekster. Alsof ze dagelijks door een mooie jongen werd aangesproken. Melanie had misschien geen tijd, maar zij wel. Er was niemand die op haar wachtte thuis. Haar ouders werkten en tot zes uur was ze alleen.

'En jij? Heb jij geen zin om even kennis met ons te maken? Kom! We eten je heus niet op.' Gelukkig! Nu kon ze misschien toch...

'Ik moet echt door, anders kom ik te laat.' Melanie toverde

een gemaakte glimlach op haar gezicht en wilde haar vriendin met zich meetrekken. Maar Angela wrong zich los. 'Je bent bijna thuis. Dat laatste stukje kun je toch wel alleen? Dan blijf ik nog even hier...' Verbaasd en enigszins verwijtend keek Melanie haar vriendin aan.

'Prima!' zei de jongen snel. Hij haakte zijn arm door die van Angela. 'Dan zal ik jou bij dat zootje daar verderop even voorstellen. Ik heet trouwens Rogier.' Ze keek even naar hem op en bloosde. Hij was zo aantrekkelijk, en waarschijnlijk was hij zich daarvan bewust want hij knipoogde naar haar. Het meisje dat blijkbaar Rianne heette schoof op en klopte met haar hand uitnodigend naast zich op de grond. Rogier liet Angela los en enigszins opgelucht liet ze zich naast Rianne in het gras zakken. Ze keek nog even over haar schouder en zag Melanie met grote stappen het pad aflopen. Boos natuurlijk. Dat moest ze morgen maar gladstrijken. Ze glimlachte naar het meisje naast haar. Rianne was zestien jaar, had kort koperkleurig sluijk haar en een zilverkleurige neuspiercing. Ze was totaal anders dan de meisjes waar Angela normaal mee omging. Ze had iets stoers, iets onverschilligs dat Angela intrigeerde. Rianne vertelde openhartig over de scheiding van haar ouders en de nieuwe en jongere vriend van haar moeder, die ze Bob de Loser noemde. Ze had nog een oudere broer en Bob de Loser had twee kinderen, een zoon van dertien en een dochter van tien, die ook bij hen inwoonden. Ze rolde met haar ogen toen ze het over zijn kinderen had. Angela beet op haar lip. Ze was maar een jaar ouder dan de zoon van Bob de Loser. Rianne stelde de rest van de groep voor. Er was Ed, klein en pezig.

Zijn bruine piekhaar kwam tot zijn schouders en hij had overduidelijk last van ADHD. Hij sprong geregeld op en liep dan als een gekooid roofdier heen en weer over het gras om na een paar minuten weer naast Marcel plaats te nemen. Marcel was qua uiterlijk het tegenovergestelde van Ed. Hij was groot, lomp en dik. Zijn buik hing over zijn broekriem en zijn T-shirt kroop ongewild omhoog. Hij had een dromerige blik in zijn ogen en wist met zijn gevatte opmerkingen de lachers op zijn hand te krijgen. Hij knipoogde dan naar Angela om aan te geven dat hij het niet echt meende. Naast Rianne zat Gino, een jongen van Molukse afkomst. Hij had een pafferig gezicht en warrig haar. Ed en Marcel namen hem regelmatig op de hak, maar dat leek hem niet echt te deren. Hij hoorde zijn kwelgeesten gelaten aan. Tegenover Angela zat Fred, een jongen met een hoekig gezicht en kort donkerbruin haar dat door een middenscheiding in tweeën werd verdeeld. Hij droeg als enige een katoenen broek, een gebreid vest en lichtbruine instappers. Hij zei niet veel, maar zijn donkerblauwe ogen keken haar geamuseerd aan, alsof hij binnenpretjes had. Af en toe smiespelde hij iets tegen Vincent, zijn buurman, die dan schaaapachtig lachte. Vincent was zeventien jaar en zag er wat smoezelig uit. Zijn kleding zat onder de vlekken en kreukels en zijn rode krullen hingen warrig langs zijn hoofd. Hij zat ongegeneerd in zijn neus te peuteren. Fred fluisterde opnieuw iets in Vincents oor en weer werd er gelachen. Angela probeerde het irritante tweetal te negeren. Ze had het eigenaardige gevoel dat ze haar uitlachten. Deed ze iets grappigs? Had ze iets amusants gezegd? Ze was zich er niet van bewust. Een bos trok over

haar gezicht.

Ze moest wennen aan haar nieuwe vrienden met hun aparte grappen en grollen. Maar de aandacht van de groep werkte verslavend. Elke dag na schooltijd zocht Angela haar nieuwe vrienden op in het park. Het was er, ondanks de kleine pesterijen van Fred en Vincent, gezellig. Er werd gepraat over muziek, films, school en seks. Haar vriendschap met Melanie kwam onder druk te staan. Vooral nadat Melanie opperde dat ze mee wilde om kennis te maken en Angela haar nogal grof liet verstaan dat ze niet in de groep paste. Want Angela wilde haar vrienden niet met haar delen. Straks ergerde de groep zich aan het pubergedrag van Melanie en verpestte ze het zo voor haar. Angela had al een keer de fout gemaakt om te vertellen dat haar pa bij de politie werkte. Dat viel niet in goede aarde, vooral niet bij Ed en Marcel die geregeld een jointje rookten en dachten dat zij hen zou verraden. Gelukkig wist Rianne de boel te sussen en toen had Fred haar een joint toegestoken. Ze had nog nooit een sigaret gerookt, laat staan een jointje. Toch nam ze dapper een hijs en hoestte vervolgens haar longen uit haar lijf. Er werd gelachen. Vincent noemde haar spottend een kleuter, terwijl hij zelf geen hijs wilde nemen omdat hij niet rookte. Om te bewijzen dat ze geen kleuter was had ze nog een paar keer de joint aangepakt en de rook naar binnen gezogen. Ze was op een gegeven moment onwel geworden en had in de struiken staan kotsen. En dat was blijkbaar voldoende bewijs dat ze de groep niet bij haar pa zou verlinken. Er werd haar de dagen daarop niets meer opgedrongen, hoewel Vincent het niet kon nalaten om babygeluiden te maken zodra er een

joint werd doorgegeven. Ze durfde nog niet van zich af te bijten en deed alsof zijn pestgedrag haar niet raakte. Maar toen zich een kans voordeed om te bewijzen dat ze genoeg lef had en niet onderdeed voor de rest, greep ze die met beide handen aan. Fred kwam op een middag met een plastic tas aanzetten. Met een mysterieuze grijns had hij de tas in het midden van de kring gezet. 'Voor de niet-rokers', had hij gezegd en met een glinstering in zijn ogen had hij Angela aangekeken. Hij haalde tien blikjes bier en een pak jus d'orange uit de tas. De jus d'orange schoof hij traag in haar richting en ze werd rood. Vincent begon te hinniken als een overspannen paard, want hij vond het natuurlijk allemaal erg komisch. Het was de zoveelste steek onder water en het huilen stond Angela nader dan het lachen. Maar ze liet niets merken. 'Je kijkt zo boos, Angie? Je kunt toch wel tegen een grapje? Ik heb aan je gedacht...' Fred toverde een zwarte fles uit zijn jaszak. 'Speciaal voor jou, uit de kast van mijn moeder: een halfvolle fles Passoa.' Rianne veerde overeind. 'Dat is lekker.' Ze graaide een plastic bekertje uit de zak. 'Heb je dat wel eens gedronken?' Angela knikte stoer en keek toe hoe Rianne de jus d'orange en de Passoa mixte.

5

Passoa met jus d'orange was een mix waar Angela wel aan kon wennen. Het had wat weg van limonade, zolang je er niet te veel Passoa in deed. Zo viel het ook niet op dat ze nog nooit alcohol had gedronken. Rianne schonk een tweede en een derde beker vol en Angela werd steeds vrolijker en luidruchtiger. Om niet door de mand te vallen kopieerde ze het gedrag van haar vriendin. Ze mixte haar drank met een scheutje Passoa en zong en danste alsof ze nooit anders had gedaan. De jongens zaten in een kring te kaarten en lieten een jointje van hand tot hand gaan. Angela weigerde en dit keer kwamen er geen vervelende opmerkingen of meewarige blikken van Vincent en Fred. Ze schonk zichzelf nog een drankje in. Haar gedrag leek in de smaak te vallen en dat voelde goed. Het was een fantastische middag. Op het eind van de middag hadden ze afgesproken dat ze om beurten iets te drinken mee zouden brengen. Het maakte niet uit wat, als het maar alcohol was, had Fred geopperd. De volgende dag had Ed bier en wijn meegenomen. Er zat een servetje in de hals van de wijnfles gepropt dat dienstdeed als kurk. Angela

vroeg zich af of de wijn niet bedorven was, want het rode spul gaf voor een vreemd bittere nasmaak. Met tegenzin had Angela de wijn naar binnen geklokt. Twee halfvolle bekertjes, meer kon ze niet verdragen. Gelukkig was Rianne ook geen liefhebber van de wijn en aan het eind van de middag werd de fles in de struiken geleege. 'Die viezigheid moet ik niet meer', liet Rianne de groep weten. 'We zijn geen vuilnisbak. Jullie drinken toch ook niet alles? Wijn mogen jullie voortaan thuislaten. Dan drink ik liever limonade.' Opgelucht had Angela haar vriendin gesteund, want wijn kon ze niet mengen met zoete limonade. 'Dat geldt voor mij ook. Ik hou alleen van mixjes', beweerde ze glashard. Eenmaal thuis had ze snel de kasten doorzocht. Morgen was het haar beurt om drank mee te nemen naar het park. Eigenlijk moest ze Trix eerst uitlaten. Daar was nu even geen tijd voor. Over een krap uurtje kwam haar moeder thuis en dan was haar kans om alcohol te verzamelen verkeken. Ze zette de deur van het balkon open en duwde Trix naar buiten. Met een schuin kopje keek hij haar niet-begrijpend aan. 'Ga plassen...' Ongeduldig wapperde ze met haar hand en sloot de deur. Bier was er genoeg. Haar ouders hadden enkele dagen geleden een barbecue-avond met vrienden georganiseerd en de krat was nog voor de helft gevuld met bierflesjes. In het dressoir vond ze een fles Smirnoff waar nog een klein laagje in zat, een fles Jamaica Rum, een fles Bacardi Superior en een fles citroenjenever. Citroenjenever was iets dat haar opa dronk, daar kon ze niet mee aankomen. Ze pakte de zo goed als volle fles Bacardi uit de kast en schroefde de dop los. Ze rook eraan en trok met een vies gezicht haar neus snel terug.

Dit rook beslist niet als Passoa. Moest dit puur gedronken worden? Het stond natuurlijk wel stom als ze ermee aan kwam zetten zonder te weten wat ze ermee moest. Voor Vincent weer een kans om haar voor schut te zetten. De hond begon te blaffen en zijn nagels krasten langs de deurposten. 'Trix, doe normaal. Moet ik boos worden? Koest!' Ze beende met de fles Bacardi naar haar slaapkamer en drukte haar computer aan. Op Google zocht ze op waarmee ze het transparante goedje het best kon mengen. Cola! Ze dronk graag cola en cola was zoet. Zo zoet dat ze de Bacardi waarschijnlijk niet zou proeven. Snel verstopte ze een fles cola en de Bacardi in haar kledingkast, achter haar schoenen. Het was een volle tas die ze nooit onopvallend mee naar school kon sjouwen. Dat riep vragen op. De deur sloeg in het slot. 'Mam?' Angela schoot haar kamer uit. Bianca zette een boodschappentas op het aanrechtblad en draaide zich met een glimlach om.

'Dag lieverd. Hoe was jouw dag?'

'Leuk. Ik heb een zeven voor een proefwerk Engels.'

Bianca knikte tevreden en keek rond. 'Waar is de hond?'

'Ach! De stommerd zit nog op het balkon. Ik heb in de zon een boek zitten lezen. Het is zo'n mooi weer.' Angela liep snel naar het balkon en liet de hond binnen. Luid blaffend schoot Trix de keuken in, waar hij enthousiast werd begroet.

'Ben je morgen vroeg thuis?' Angela was de hond gevolgd.

'Nee, rond half zeven. Hoezo?'

'Vind je het erg als ik morgen na school bij een vriendin een filmpje ga kijken? Anders zit ik vanaf vijf uur alleen thuis en vervel ik me dood.'

‘En de hond dan? Wie laat de hond uit? Je kunt toch alvast je huiswerk doen?’

Geïrriteerd liet Angela een zucht ontsnappen. ‘Het is toch jouw hond? Kan ik dan nooit eens met een vriendin mee naar huis? Het huiswerk kan na het eten toch ook nog?’ Bianca keek sip.

‘Ga je naar Melanie?’

‘Nee, die heeft het de laatste tijd erg druk met Rick.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Haar nieuwe liefde. Ze is de laatste tijd alleen nog maar met jongens bezig. Maar ik heb een nieuwe vriendin, ze heet Rianne en ze zit een klas hoger.’

Bianca was enigszins blij dat haar dochter nog geen interesse had in jongens. Ze was daar nog veel te jong voor. Ze keek Angela verrast aan. ‘Hoe oud is Rianne?’

‘Zestien of zeventien. Dat heb ik eigenlijk nog niet gevraagd. Ze is heel aardig, misschien een tikkeltje te serieus. Ze wil doktersassistente worden’, verzoonde ze er snel bij. ‘We kunnen het samen goed vinden. Ze woont een paar blokken verderop.’

‘Dat is leuk om te horen. Ik begrijp dat je liever bij je vriendin zit dan alleen thuis. Samen is het veel gezelliger.’ Bianca voelde zich schuldig. Door haar onregelmatige werkuren was Angela vaak alleen. ‘Ik vraag of de buurvrouw morgen de hond wil uitlaten. En je hebt gelijk: Je kunt na het eten altijd nog je huiswerk doen.’

‘Bedankt, mam.’ Angela drukte een kus op haar wang. ‘Zal ik alvast de tafel dekken?’

‘Ja, doe maar. We eten met ons tweetjes want je vader heeft een late dienst.’

Angela zat gebogen over haar huiswerk en vertaalde de zinnen die Garritsen, docente Duits, had opgedragen. Haar telefoon ging over en Riannes naam verscheen op het display. Haastig graaide Angela het apparaat van haar bureau. 'Hoi!' begroette ze enthousiast haar vriendin. 'Wat ben je aan het doen?' Er klonk geschreeuw op de achtergrond.

'Huiswerk. En jij?'

'Huiswerk?' Er werd gejoeld. 'Wij zijn bij de skatebaan. Het is hartstikke mooi weer. Kom je ook?' Angela keek weifelend op de klokradio naast haar bed: half negen. Haar moeder zou haar nooit laten gaan. 'Nee, joh... Ik heb morgen een overhoring van Hermans en hij heeft al de pik op mij.'

'Laat die vent barsten met zijn overhoring. Kom nou... Zonder jou is het niet gezellig', fleemde Rianne. Angela voelde zich gevleid. Zou ze het echt menen?

'Je ligt zeker al in bed', gilde een jongensstem in de telefoon. Ze kon wel raden van wie die opmerking kwam.

'Ik kijk wel...'

'Niks, kijk wel. En neem wat te drinken mee', brulde Fred. De verbinding werd verbroken.

Angela beet op haar lip. Ze kon zeggen dat de hond nodig moest plassen en hem meenemen. Haar moeder had geklaagd dat ze moe was en dat ze vroeg naar bed ging. Als ze zachtjes deed... Haar hart begon nerveus te bonken en ze probeerde zichzelf moed in te praten. Het was maar voor een uurtje en ze kon alvast de tas met drank brengen. Dat laatste gaf de doorslag. Ze tilde de tas uit de kast en sloop door de gang langs de slaapkamer van haar ouders. Zachtjes drukte

ze de klink naar beneden en opende ze de deur op een kier. Het licht was uit en Angela tuurde het duister in. Op fluistertoon riep ze de hond die vrolijk aan kwam trippelen. 'Sttt.' Ze luisterde naar de rustige ademhaling van haar moeder. Ze sliep. Voorzichtig trok ze de slaapkamerdeur dicht en sloop ze als een dief in de nacht de woning uit. Eenmaal buiten rende ze samen met Trix de straat uit terwijl de tas met flessen tegen haar kuit bonsde. Hijgend kwam ze tien minuten later het park ingelopen. De verbazing stond op Vincents gezicht te lezen. 'Heb je een hond bij je? Is die van jou?' Trix trok zich los en liep kwispelend op de jongeren af. Er werd gejoeld en vooral Ed was door het dolle heen. Trix liet zich gewillig op schoot trekken. Angela stak de plastic tas omhoog en liet zich toen in het gras zakken. 'Voor allemaal iets te drinken.' Ed graaide de tas naar zich toe en inspecteerde tevreden de inhoud. 'Biertje, Fred?' Fred klakte met zijn tong. 'Tuurlijk.' Rianne trok de Bacardi naar zich toe. 'Wow... jij weet tenminste wat lekker is. Een hele fles? Doe maar duur...' 'Met cola', grijnsde Angela. 'Dat is het lekkerst.' Zorgvuldig mixte Angela zelf haar drankjes: een, hooguit twee centimeter Bacardi in een beker cola. Fred had een kaars meegebracht. Ze zaten in een kring en er werd gelachen, gezongen, gerookt en gedronken. Tegen half elf stond Rianne op. 'Ik moet naar huis, anders krijgt Bob de Loser een fit', beweerde ze. 'Loop je mee?' Angela stond op en keek met een pruillip naar de tas. 'Ik heb

geen zin om die troep mee terug te slepen.'

'Maar de fles Bacardi zit nog voor meer dan de helft vol', zei Rianne. 'Die gooien we echt niet weg.' Rogier tilde de tas van de grond. 'Laat mij maar...' Hij verdween de struiken in en verstopte de tas in een greppel onder een berg bladeren. 'Opgelost!' zei hij toen hij weer tevoorschijn kwam. Hij knipoogde naar Angela.

6

Zachtjes draaide Angela de sleutel in het slot om en gaf de voordeur met haar schouder een duwtje. Ze haakte de ketting van de halsband los en duwde de hond naar binnen. Wat onzeker bleef ze in de deuropening staan luisteren naar de serene stilte waarin het huis was gedompeld. Geen boze stemmen, geen geluid van een tv. Dat was een goed teken, ze hadden haar klaarblijkelijk nog niet gemist. Ze klemde haar kaken op elkaar toen ze de deur voorzichtig sloot en die op het nachtslot draaide. Met trillende handen ritste ze haar jas open en hing hem aan de kapstok. De bibber kwam waarschijnlijk van de zenuwen. Het was dan ook de eerste keer dat ze zich zo stiekem gedroeg. Ze schopte haar schoenen uit en liep op haar sokken naar de badkamer om nog even snel haar tanden te poetsen. Ze glimlachte naar haar spiegelbeeld toen ze de rode bloes op haar wangen zag. Daar was Rogier beslist de oorzaak van. Als ze bij hem was voelde ze zich gelukkig en vrolijk. Dat moest toch wel verliefdheid zijn? Voor het eerst voelde ze zich tot een jongen aangetrokken. Zouden de anderen het hebben gemerkt? Nee,

want dan had Vincent ongetwijfeld wel een of andere rotopmerking gemaakt. En Rogier? Hij moest wel iets doorhebben, want hij was constant met haar aan het flirten. De vele knipoogjes die hij haar zond, dat geheimzinnige lachje... Tegen Rianne was hij heel anders. Maar meer dan een knipoog en een glimlach was er jammer genoeg nog niet gebeurd. Misschien wachtte hij op een teken van haar? Maar hoe liet je iemand weten dat je graag wilde dat hij zijn arm om je schouder legde? Voor haar was het geen probleem als hij haar zou kussen. Ze was nog nooit gekust. Ze zocht de verklaring niet in haar leeftijd maar gaf haar uiterlijk de schuld. De lijst was lang: ze was te dik, te lang, te bleek, te gewoontjes, te dun, te... Maar waarschijnlijk zag Rogier dit allemaal niet, waarom had hij anders zo veelbetekenend naar haar geknipoogd? Het was zo spannend en...

‘Waarom lig jij nog niet in bed?’ Het hoofd van Angela schoot omhoog en in de spiegel zag ze haar moeder in pyjama achter zich staan.

‘Hoe laat is het dan?’ vroeg ze wat onnozel. Haar hart begon wild te kloppen.

‘Bijna elf uur. Je bent niet eens uitgekleeed.’

Ze wendde haar gezicht af, bang dat de bloes op haar wangen haar zou verraden. Snel bukte ze zich om haar mond te spoelen. ‘Ik heb tv liggen kijken en niet op de tijd gelet. En toen ik naar bed wilde zag ik dat Trix voor de deur stond te draaien. Hij moest nodig plassen en pa komt waarschijnlijk pas laat dus heb ik hem maar uitgelaten.’

‘Dat is lief van je. Maar schiet wel op! Ik wil niet dat je morgen als een zombie in de schoolbanken hangt.’ Met een

zucht draaide Bianca zich om. 'En neem een douche!' Foeterend verdween ze naar de keuken. Een douche! Angela vloekte. Ze had haar huiswerk nog niet af en als ze nu nog moest douchen... Dat kostte haar zeker tien minuten en in die tien minuten kon ze nog iets aan haar Duits doen. Met tegenzin trok Angela haar blouse uit, ze haakte onhandig haar beha los en stroopte haar spijkerbroek omlaag. Ze kon beter niet te veel tegenpruttelen, anders viel ze door de mand. Ze draaide de kraan open en stapte de douchecabine in. Met gesloten ogen hield ze haar gezicht onder de warme straal en liet het water langs haar huid stromen. Haar lijf begon te tintelen. Waar maakte ze zich eigenlijk druk om? Het huiswerk werd zelden gecontroleerd en als dat wel gebeurde... jammer dan. Ze had ruim voldoende voor Duits dus die ene keer dat ze het liet afweten...

Ivonne Garritsen gluurde over het montuur van haar bril naar de leerlingen in de derde rij en kwam overeind uit haar stoel. Ze bleef even staan en kwam toen zuchtend in beweging. Ze had Angela gevraagd een zin te vertalen naar het Duits en hakkend was het meisje eraan begonnen. Onzeker gluurde Angela naar Melanie naast haar in de bank die haar huiswerkschrift opengeslagen in haar richting had geschoven. Haar ogen gleden langs de zinnen die in een keurig handschrift waren neergepend. De tiende zin, de tiende zin, riep een paniekerige stem in haar hoofd. De voetstappen van Garritsen kwamen dichterbij en stopten bij haar tafel. Met een ruk trok de docente het schrift naar zich toe en begon erdoor te bladeren. 'Melanie Meijers', stond er

op de kaft geschreven. 'Heb jij je huiswerk niet gemaakt?' Angela trok een pruillip en met een zielig knikje bekende ze schuld. 'Ik voelde me gisteravond niet zo lekker', antwoordde ze wat timide. 'Ik heb het geprobeerd maar...'

'En dus dacht je dat spieken de oplossing was?' Garritsen richtte haar aandacht op Angela's buurvrouw. 'Wat nobel van je. Ik hoop dat je het waard vond, want jullie mogen samen voor straf een uurtje nablijven.'

Het gezicht van Melanie kleurde rood en Angela begon te sputteren. 'Maar ik was echt ziek... Ik was aan het huiswerk begonnen. Kijkt u maar.'

Ze liet haar schrift zien maar Garritsen was onverbiddelijk. 'Dan had je dit, op het moment dat ik jou een beurt gaf, direct moeten melden. Nu trek je Melanie mee in jouw sores. Dat is niet netjes.' Angela knikte. 'De straf blijft onveranderd staan.'

'Ik moet vanmiddag naar de tandarts', beweerde Angela met een strak gezicht. Ze kon vandaag onmogelijk nablijven. Ze had met haar vrienden afgesproken en als hen moest vertellen dat ze straf had gekregen klonk dat behoorlijk kinderachtig.

'Het hoeft ook niet vandaag. Morgen en overmorgen ben ik tot half vijf op school. En jij Melanie? Moet jij toevallig ook naar de dokter?' Melanie schudde haar hoofd. 'Laat dit een les voor jullie allemaal zijn. Open jullie boeken, bladzijde tweehonderdenvier, opdracht vijf...'

De middagpauze was aangebroken en de leerlingen hadden zich in groepjes verzameld op het schoolplein en onder de

overkapping naast de fietsenstalling. Melanie zat samen met Tessa op een bank in de zon toen Angela kwam aanlopen. Opgelaten keek ze de twee meisjes aan. 'Sorry van daarnet. Als ik had geweten dat Garritsen zo lullig zou reageren...'

Melanie haalde onverschillig haar schouders op. Diep vanbinnen was ze blij dat Angela weer aandacht voor haar had. Een uurtje nablijven had ze daar wel voor over.

Natuurlijk had Angela haar gekwetst door hun vriendschap van de een op de andere dag te laten schieten voor een groep onbekende gasten. Alsof zij zoveel interessanter waren! Meer dan wat hangen op een grasveldje deden ze niet. Eindelijk zag Angela in dat hun vriendschap een stevige fundering had. Wat zij hadden was echt. Ze miste Angela en elke poging die ze had ondernomen om de leegte op te vullen met een nieuwe vriendin was mislukt. Niemand kon Angela vervangen.

'Ik kon je toch niet laten stikken.' Een ontwapenende glimlach verscheen op haar gezicht en Angela lachte met haar mee.

'Bedankt.' Angela liet haar rugtas op de grond zakken en pulkte de knoop uit het boterhamzakje.

'Wat had je eigenlijk?' wilde Tessa weten.

Niet-begrijpend keek Angela op van haar lunch. 'Wat bedoel je?'

'Je was gisteravond toch ziek?'

'O, dat! Ik had last van hoofdpijn. Dat heb ik wel vaker als ik ongesteld moet worden.'

'Ik heb altijd twee dagen last van buikkrampen als ik ongesteld moet worden', beweerde Tessa. Ze stak een

waterflesje omhoog, schroefde de dop los en nam toen een slok. 'Je moet vooral veel drinken. Dat helpt tegen de hoofdpijn.'

'Is dat zo? Bedankt voor de tip.' Kauwend zocht Angela het schoolplein af en ontdekte Rianne samen met een jongen rokend onder het afdak van de fietsenstalling. Rianne lachte hardop terwijl de jongen met veel armbewegingen zijn verhaal deed.

'Ga je morgen mee naar de stad? Ik moet een cadeau voor mijn moeders verjaardag kopen.' Hoopvol keek Melanie Angela aan.

'Ik kan niet.' Angela zocht snel een excuus. 'Ik moet eh... ik heb dat strafuur bij Garritsen.'

'Overmorgen kan ook nog.'

'Overmorgen ga ik bij mijn oma langs. Daar ben ik al een tijdje niet geweest en anders blijft ze zeuren.'

'Zal ik met je meegaan?'

'Nee, dat wordt te druk voor haar. Ze is ziek geweest en moet nog aansterken. Ik ga haar even helpen met stofzuigen en opruimen.'

'Oké.' Melanie trok een sip gezicht. 'Zaterdagavond viert mijn moeder haar verjaardag. Als jij nou ook komt, dan is het niet zo saai. Kunnen we samen een filmpje kijken op mijn kamer.' De smoezen waren ondertussen uitgeput en met tegenzin ging Angela akkoord. Het moest maar. Melanie had zich tenslotte net ook voor haar opgeofferd. 'Blijf je gelijk eten? We eten pizza.'

'Dat is goed.'

'Gezellig! Mag ik ook komen?' Tessa wipte enthousiast op de

bank. 'Please?'

'Angie...' Rianne riep haar. 'Angie, kom eens.'

Als een volleerd acteur fronste Angela afkeurend haar wenkbrauwen. 'Wat moet zij nou weer?' Er volgde een zucht.

'Ik ben zo terug...' Ze tilde haar tas van de grond en stak breed grijnzend het schoolplein over.

'Angie...' Rianne trok Angela aan haar arm de fietsenstalling binnen. 'We gaan zaterdagavond met z'n allen naar de Wizard. Een megafeest. Dit is Rasid, en hij kan aan gratis entreekaarten komen. Dat mogen we niet missen, zo gaaf. Lekker dansen, drinken en mooie mannen.' Rianne wiegde ritmisch met haar heupen. 'Feesten!'

Geregeld checkte Angela haar horloge: Tien voor vier. Nog vijf minuten te gaan. Ze verbeet haar ergernis en zat op het puntje van haar stoel. Ze wist dat Rianne een kort rooster had vandaag en dat ze vijftig minuten geleden al naar het park was vertrokken. Rogier en Ed zouden rond drieën bij de skatebaan zijn en de rest kwam later. Angela had speciaal voor Rogier haar nieuwe shirt aangetrokken en wat make-up gebruikt. Ze had haar haar in een elastiek naar achteren gebonden in de hoop dat haar borsten beter uitkwamen. Twee minuten... het leek eindeloos te duren. Toen eindelijk de zoemer door het gebouw galmde, schoot ze als een kanonskogel uit haar bank. 'Ik heb een afspraak met de dokter', liet ze de docent weten toen ze het lokaal uitstormde. Ze sprong de trappen af, gleed bijna onderuit en rende door de hal naar de uitgang. 'Rustig lopen', brulde een stem toen ze het kantoortje van de rector passeerde. Niet stoppen. Hij heeft je beslist niet herkend. Rennen!, flitste door haar hoofd. Ze rende naar buiten, het schoolplein over, de straat op. Pas aan het eind van de straat minderde ze vaart

en keek ze hijgend over haar schouder naar het schoolgebouw waar de eerste leerlingen naar buiten kwamen. Niemand was haar gevolgd. Haar bezoeken aan het park hield ze liever geheim. Hoe minder mensen ervan wisten, hoe beter. Ze negeerde het rode verkeerslicht en stak de straat over. Er werd getoeterd en een auto remde af. 'Ben je levensmoe?' blafte de bestuurder vanuit de auto. Angela deed alsof ze het niet hoorde. Met een stevige tred liep ze door. 'Hé, trut... stap in.' Een donkerblauwe Volkswagen reed stapvoets naast haar en stopte. Er werd geclaxonneerd en geschrokken keek Angela de bestuurder aan. 'Kom dan...' Het was Fred. Hoe kwam hij in hemelsnaam aan zo'n mooie auto? Hij boog zich over de passagiersstoel en opende het portier. 'Ik geef je een lift.' Hij wenkte ongeduldig dat ze moest instappen.

Het sombere gezicht van Angela lichtte op en ze huppelde naar de auto. 'Ik wist niet dat jij een auto had.'

'Cadeautje van mijn ouwelui, voor het behalen van mijn diploma.' Hij trapte op het gaspedaal. De motor brulde en de auto kwam in beweging terwijl Angela met een gil het portier in het slot trok.

'Idioot!'

Fred moest lachen. 'Wat ben je toch ook een bang konijn. Toon toch eens wat ballen.' Hoofdschuddend draaide hij de volumeknop van de radio open en trapte het gaspedaal nog dieper in. De naald van de snelheidsmeter gaf zenuwachtig tussen de zestig en zeventig kilometer aan. De auto sneed door de bochten en met een angstig gezicht boorde Angela haar vingers in de zitting van de stoel. Baldadig trok Fred aan

het stuur, waardoor de auto met piepende banden het parkeerterrein op reed. Bruusk remde hij af en drukte de radio uit. 'Kijk eens aan, prinses... Heb ik je toch heelhuids naar de plaats van bestemming gebracht.'

'Je rijdt als een gek.'

Hij grinnikte. 'Ik ben toch geen oud wijf.' Trots sloeg hij met zijn vlakke hand op het dashboard. 'Dit is wel een Volkswagen Touareg 3.6 V6 met 280 pk. Daar moet je sportief in karren. Neem jij dat tasje naast je voeten mee.' Hij stond al naast de auto te wachten tot zij was uitgestapt. Met een druk op de knop activeerde hij de portiervergrendeling. Hij sloeg zijn arm rond haar schouders en trok haar mee het park in. 'Volgens mij zitten ze allemaal al op ons te wachten. Je weet wat ze zeggen: het beste komt altijd het laatst.' Hij kneep veelbetekenend in haar schouder. 'Mannen!' schreeuwde hij toen ze nog ruim honderd meter van hun vrienden waren verwijderd. Ze keken om. Enthousiast sprong Ed op en rende als een jonge hond op hen af.

'Heb je nog wat kunnen regelen?'

'Natuurlijk', verzekerde Fred hem. 'Ik kan alles regelen, dat weet je toch?' Ook Rogier was gaan staan en zijn ogen vernauwden zich toen hij het tweetal zag aankomen. Angela voelde zijn blik op haar huid branden en ongemakkelijk probeerde ze de arm rond haar schouder van zich af te werpen. Tevergeefs. Freds vingers haakten zich in haar vlees vast en toen ze hem aankeek zag ze hem geamuseerd lachen. De rotzak! Hij deed het erom. Ze duwde demonstratief zijn arm weg, negeerde de blik van Rogier en liep op Rianne af. 'Het zit in de tas van de prinses', hoorde ze Fred zeggen.

Joelend rende Ed achter haar aan en graaide de tas uit haar hand.

‘Hoeveel krijg je?’ vroeg hij en inspecteerde de inhoud.

‘Twaalf euro.’

‘Twaalf? Het wordt met de week duurder’, sputterde Ed tegen. Hij woog het zakje met wiet in zijn handpalm.

‘Luister eens...’ snoof Fred. ‘Ik gebruik die rotzooi niet, maar ik mag het wel telkens gaan kopen.’

‘Ja, logisch’, steunde Marcel zijn kameraad. ‘Jij bent de enige die oud genoeg is om het te halen. Wij krijgen het niet mee.’

‘Vandaar de prijs’, hield Fred vol. ‘Ik loop het risico dat een bekende mij daar binnen ziet gaan en dan zijn er nog kosten. Mijn auto rijdt niet op water. Mag ik er ook een paar euro op verdienen? Jullie zitten relaxed op jullie gat te wachten tot ik die troep kom brengen.’

‘Wat zeur je nou over benzine? We zijn toch vrienden, en vrienden helpen elkaar zonder dat ze zich verrijken’, gromde Ed.

‘Alsof hij rijk wordt van die aalmoes van jou’, bemoeide Vincent zich nu met het gesprek.

‘Jongens, laten we nou geen ruzie maken’, suste Gino de gemoederen. ‘We delen de prijs, dus waar hebben we het over... twee euro de man.’

‘Het blijft matennaaijerij.’ Met een nors gezicht haalde Ed een pakje shag uit zijn jaszak en liet zich in het gras zakken.

‘Een biertje?’ Gino stak een fles bier in de lucht en Fred knikte.

‘We hebben voor zaterdagavond gratis entreekaartjes voor de Wizard’, veranderde Rianne van onderwerp. Blij maakte ze